

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 116.

38te Møde.

Mandagen den 25de Marts.

(Fortf.)

Formanden: Jeg turde maaffee gjøre den ærede Landstingsmand opmærksom paa, at en saadan Henvisning til tidligere Samtaler udenfor Salen i Almindelighed ikke ansees for parlamentarisk rigtig.

Solberg: Det er paa ingen Maade, fordi jeg vil fremsøre Noget imod det ærede Medlem. Jeg vilde blot gjøre opmærksom paa og henvise til et bestemt Sted, hvor en Afsløsning har fundet Sted, og hvor man har bestemt Bederlaget til Penge, og hvor det har været faare meget trykkende for Bedkommende at udrede dem, naar Kornpriserne have været lave, for at vise, at det er misligt at ansætte det til Penge alene.

Kierkegaard: Idet jeg reiser mig for at sige Noget til Understøttelse for det Forslag, som jeg tilligemed et andet æret Medlem har stillet under Nr. 14, kan jeg ikke undlade strax fra Begyndelsen at udtale min Bedrøvelse over, at det ærede Medlem, som jeg har forenet mig med, den femte Rigsdagsmand for 7de Valgfreds (Proc. Petersen), formedest Sygdom ikke er her tilstede. Jeg mener ikke blot, at det er et Tab for mig, men især ogsaa for Thinget, da han, som er mere inde faavel i Realiteten som i Lovgivningen paa dette Gebeet, ganske anderledes end jeg vilde være istand til at klare for det af os stillede Forslag, ganske anderledes vilde være istand til at stille Grundene for samme i deres rette Lys, og at imødegaa de Indvendinger, som mullig kunde fremkomme. Imidlertid skal jeg dog gjøre Forsøg paa, saavidt mulligt, at erstatte hans Fraværelse. Og saaledes skal jeg da allerførst udbede mig Tilladelse til at yttre, hvad Grunden for mig har været, hvorfor jeg har været betænkt paa et saadant Forslag. Denne Grund ligger

ingenlunde umiddelbart deri, at jeg skulde mene, at dersom ikke saadanne eller lignende Bestemmelser komme ind i § 4, ville derved Forholdene i Henseende til Hovriets Afsløsning stille sig altsor ubetinget gunstige for den Hovriberettigede. Thi jeg regner mig til ingen af Parterne, og er ikke stemt til at fordre, at nogen af Parterne skulle miste den Fordeel, som uden Ubillighed kunde tilfalde ham. Men Grunden er, at jeg har den Overbeviisning, at naar ikke saadanne Bestemmelser komme ind i Loven, vil det ikke kunne undgaaes, at Beregninger over, hvilket der er det fordeeltigste Dieblit til at faae Hovriet affaffet, fra begge Sider stadigt ville foresvæve Bedkommende, at Bedkommende ville see sig om efter Præjudicater i saa Henseende, lægge Mærke til rundt om i Landet, efter hvilket Princip de Afsløsningscommissioner, som maatte være nedsatte, ere gaaede frem, om de have taget Hensyn enten alene til de nuværende Priser eller alene til Forgangenhedens eller til begge tilsammen o. s. v. — Og da forekommer det mig, at hvem der end nyder Fordelene ved saadanne Leiligheder, — hvilket rigtignok rimeligviis i de allerfleste Tilfælde vil være den Hovriberettigede, men dog ogsaa under visse givne Omstændigheder kunde vorde den, der staaer paa den anden Side, — saa er det en skadelig Fordeel, der vindes. Thi ved den forstyrres det Indtryk, som Folket skulde have af, at det er Loven, som afgjør Sagen, og ikke visse tilfældige Tilfældigheder, men som dog falde ind under den enkelte Bedkommendes Beregning, og som af denne kunne benyttes. Den Grund til at stille vort Forslag, som af den ærede Landstingsmand, der har stillet samme tilligemed mig, for mig er anført, og som jeg paa hans Vegne vil tillade mig at fremhæve, er den, at han siger, at hvis han skulde træde ind i en saadan Afsløsningscommission, vilde han, efter hvad